

Ledelsen ville de nødige slippe af med, for det var jo dem selv. Produktionsleddet var også ganske vanskeligt at slippe af med, for det var jo dem, der lavede legoklodserne. Det ville være ligesom at fjerne en vis form for grundlaget for virksomhedens eksistens. Tilbage var der så funktionærerne. For at kunne komme af med dem måtte de så ligesom acceptere, at de skulle udvise en større grad af tillid til dem på gulvet.

Hvis vi nu overfører det her til den offentlige sektor, kan man sige, at det, vi måske nogle gange gør, når vi mener, at vi har knapt med ressourcer, i hvert fald hvis man skal tro på alle de historier ude fra kommunerne, er, at vi springer direkte ned til det nederste niveau.

Så fyrer vi nogle af hjemmehjælperne i stedet for at prøve at kigge på nogle af dem i mellemleddet: Hvad er det egentlig, de sidder og laver? Så tror jeg nok, at man mange gange ville opdage, at de sidder og kontrollerer dem ude i det yderste led for at se, om de nu også laver det rigtige. De skal udfylde skemaer af den ene og den anden art.

Det er måske ikke den mest hensigtsmæssige måde, hvis man skulle give noget mere plads, noget mere tid, og opfylde lige netop de der ting, som er hensigten med det her forslag, nemlig en bedre form for omsorg, en bedre kvalitet i ordets bredeste forstand ude hos de ældre.

Derfor, skønt jeg selv er DJØF'er, som var nogle af dem, som hr. Villy Søvnald hængte ud – jeg må se at få meldt mig ud af den forening – vil jeg sige, at jeg egentlig er mere tiltalt af at gå Lego-vejen og overveje, om det også ud fra et demokratisk og en anden form for ledelsesmæssigt synspunkt måske kunne tænkes, at vi på en anden måde kunne give plads til nogle flere i det yderste led, i det, der er kerneydelsen for den offentlige sektor, nemlig der, hvor vi står over for det enkelte menneske.

Det kunne være en spændende og alternativ måde at gribe tingene an på, og i hvert fald burde den overvejes nogle gange med baggrund i bl.a. de erfaringer, der så bliver trukket ind her nu, inden man griber til et sådant forslag, som måske i bund og grund bare ville forøge papirmøllen, og som i den sidste ende måske ikke vil være til nogen som helst gavn for dem, som vi gerne vil hjælpe.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er enig med forslagsstillerne i, at det er en god idé at definere nogle kvalitetskrav i ældreplejen. Allerede i dag er der faktisk rigtig mange kommuner, der har fastsat kvalitetsmål. Det er en god idé. Der er også flere steder, hvor man, som f.eks. i plejehjemmet Sølund i København, arbejder med etiske regnskaber og den slags.

Men målstandarder, eller hvad man nu vælger at kalde dem, har kun en reel mening, hvis der også er de nødvendige økonomiske og personalemæssige ressourcer til at opfylde dem – ellers bliver det jo tom snak.

Vi ser gerne, at der fra Folketingets side fastsættes nogle mindstekrav, som kommunerne skal opfylde. Det vil øge retssikkerheden for borgerne. Det kan f.eks. være krav til de fysiske rammer for plejeboliger eller regler for, hvor tit man mindst skal yde forskellige typer hjælp inden for hjemmehjælpen.

Vi kan i dag ikke love, at vi vil stemme for forslaget, når det kommer til endelig behandling, for forslaget, som det er fremsat her, bygger på en illusion om, at ældreplejen er et marked, hvor den enkelte ældre via Internet, eller hvad man kan forestille sig, selv finder den udbyder, der bedst modsvarer den ældres ønsker og behov. Som jeg nævnte under den forrige behandling, så er sådan en illusion fuldstændig ude af trit med virkeligheden.

Helt galt bliver det jo, når man i bemærkningerne som eksempel nævner medicinering, hvor det skulle være et område, hvor der skulle være kvalitetsstandard. Nu er det jo ikke plejehjemmet eller hjemmehjælperen, der ordinerer medicinen, det er faktisk den ældres egen praktiserende læge, så medmindre man fra forslagsstillerens side har tænkt sig, at ældre, der kommer på plejehjem eller modtager praktisk eller personlig bistand, skal fratages retten til selv at vælge praktiserende læge og i stedet have en kommunalt ansat læge, så kan hverken stat, amter eller kommuner fastsætte normer for, hvilken medicin der skal ordineres til den enkelte.

Derimod kan man ved at sikre sig, at alle former for praktisk og personlig bistand ydes med et forebyggende og aktiverende sigte, være med til at bevare det bedst mulige funktionsniveau hos den enkelte ældre og helst selvfølgelig uden medicin.

Men Enhedslisten synes altså, det er en god idé med kvalitetsstandarder, men de skal tage